

ماه، آن قدرها هم که می‌گویند پیر نیست!

دانشمندان با بررسی مجدد برخی از سنگ‌های تنها قمر زمین که در ماموریت‌های آپولو به زمین منتقل شد، متوجه شده‌اند که شاید این قمر زیبا 200 میلیون سال دیرتر از تخمین‌های قبلی تشکیل شده باشد.

دانشمندان با بررسی مجدد برخی از سنگ‌های تنها قمر زمین که در ماموریت‌های آپولو به زمین منتقل شد، متوجه شده‌اند که شاید این قمر زیبا 200 میلیون سال دیرتر از تخمین‌های قبلی تشکیل شده باشد.

برخی از دانشمندان به این فکر افتاده‌اند که شاید ماه قدیمی ما، آن قدرها هم که فکر می‌کردیم پیرسال نباشد. به گفته آنها این احتمال وجود دارد که سن و سال ماه کمتر از 4.4 میلیارد سال باشد. ولی دیگر اخترشناسان موافقت چندانی با نتایج تحقیق جدید این گروه ندارند. به باور این منتقدین، گروه جدید پژوهشگران فریب ظاهر اغواگر ماه را خورده‌اند، در حالی که همان گونه که در تمام سال‌های گذشته گمان می‌رفت، عمر واقعی ماه همان 4.6 میلیارد سال است.

در هر دو حال، تحقیق جدیدی بر روی سنگ مهمی از ماه که در ماموریت آپولو 16 به زمین آورده شد، نشان می‌دهد که ماه هنوز عمر واقعی و زادگاه خود را فاش نکرده؛ معمایی که در دو دهه گذشته برای دانشمندان حل شده تلقی می‌شد.

به گزارش آسوشیتدپرس، لارس بورگ، مسئول این تحقیق که یک ژئوشیمی‌دان از آزمایشگاه ملی لاورنس لیورمور امریکا است می‌گوید: «#171; ماه آن قدرها هم که ما فکر می‌کردیم عتیقه نیست». تحقیق او روز چهارشنبه در سایت اینترنتی مجله نیچر منتشر شد.

این تحقیق از روش‌ها و همچنین رادیوایزوتوپ‌های جدیدی از روی و دیگر عناصر استفاده کرده بود تا عمر این سنگ را تعیین کند، نتیجه این کار، رسیدن به عدد 4.4 میلیارد سال بود. نکته کلیدی این است که یادگاری آپولو، نوع خاصی از سنگ است که در تئوری، در مدت اندکی بعد از سرد شدن اقیانوس سنگ‌های مذاب ماه، به سطح ماه رسیده است. این واقعه احتمالا کوتاه مدتی بعد از شکل‌گیری ماه در نتیجه برخورد سیاره‌ای با زمین رخ داده است. تکه‌های جدا شده از زمین در اثر برخورد، باعث شکل‌گیری ماه شدند.

به گفته بورگ این بدان معنی است که دو احتمال وجود دارد. یا این که ماه 200 میلیون سال جوان‌تر از نظریه فعلی است یا این که نظریه اقیانوس سنگ‌های مذاب روی سطح ماه غلط است.

بورگ تایید می‌کند که عمر برخی از سنگ‌های یافت شده بر روی ماه، تقریبا 4.6 میلیارد سال تخمین زده شده، ولی این را هم می‌افزاید که می‌تون با در نظر گرفتن این نکته که روش‌های به کار رفته در تعیین عمر آن سنگ‌ها خیلی ابتدایی‌تر از روش‌های امروزی بوده، در صحت نتایج آن آزمایش‌ها شک کرد.

دانشمندان دیگر می‌گویند که کار بورگ در تعیین عمر سنگ مشهور ماموریت آپولو 16 درست است، ولی شاید وی در تعیین عمر ماه یا سرمنشاء این سنگ، به نتیجه‌گیری اشتباهی رسیده باشد. به گفته آنها، این احتمال وجود دارد که این سنگ از یک اقیانوس کوچک‌تر سنگ‌های مذاب نشأت گرفته و یا هنگامی شکل گرفته باشد که ماه توسط اجرام آسمانی بمباران می‌شد، بلایی که در چند میلیارد سال گذشته، زیاد بر سر ماه آمده است.

اریک آسفاوگ از دانشگاه کالیفرنیا در سانتاکروز، به تازگی نظریه‌ای ارائه داده که بر مبنای آن، کره زمین یک ماه دوم و کوچک‌تر از ماه فعلی ما داشته که بعدها با ماه بزرگ‌تر برخورد کرده و نابود شده است. وی می‌گوید: «#171; نتیجه گیری بورگ کمی با ذائقه من ناسازگار است!»